Stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru na tému: „Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o uchovávaní údajov spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejných elektronických komunikačných služieb a zmene a doplnení smernice 2002/58/ES“

KOM(2005) 438, konečné znenie – 2005/0182 (COD)

(2006/C 69/04)

Rada sa 16. novembra 2005 rozhodla podľa článku 95 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva prekonzultovať s Európskym hospodárskym a sociálnym výborom stanoviko k navrhovanej téme.

Grémium Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru poverilo 27. septembra 2005 odbornú sekciu pre dopravu, energetiku, infraštruktúru a informačnú spoločnosť prípravou prác v danej veci (spravodajca: pán HERNÁNDEZ BATALLER).

Vzhľadom na naliehavosť danej problematiky bol pán HERNÁNDEZ BATALLER vymenovaný rozhodnutím Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru na 423. plenárnom zasadnutí, ktoré sa konalo v dňoch 18. a 19. januára 2005 (schôdza z 19. januára 2005) za hlavného spravodajcu. Zároveň výbor prijal 92 hlasmi za, 17 hlasmi proti, pričom 17 sa hlasovania zdržali, nasledujúce stanovisko:

1. **Závery a odporúčania**

1.1 Výbor vyjadruje svoje prekvapenie a obavy v súvislosti s predložením takéhoto legislatívneho návrhu, pretože jeho obsah je nevyvážený a obmedzuje základné práva.

1.2 Spôsob, akým tento návrh pristupuje k ľudským právam, hlavne k právu na súkromie, je nevhodný a v niektorých aspektoch môže odporovať iným právnym predpisom.

1.3 Vzniká tu riziko narušenia dôvery užívateľov elektronických komunikačných služieb a tým aj zníženia ich ochoty používať informačné komunikačné technológie (IKT). Takáto strata dôvery spotrebiteľov skrýva v sebe riziko, že sa v budúcnosti spomalí vývoj informačnej spoločnosti v dlhodobom časovom horizonte, a tým by bola tiež ohrozená Lisabonská stratégia.

1.4 EHSV pochybuje o tom, či návrh ako celok napĺňa požiadavky princípu subsidiarity a proporcionality, pretože v ňom chýbajú zdôvodnenia toho, prečo sa cieľ Spoločenstva dá lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva.

1.5 Dodatočné náklady, ktoré vzniknú prevádzkovateľom v súvislosti s uchovávaním a prenosom údajov, o ktorých sa hovorí v návrhu, treba chápať ako záťaž, ktorú by mali prevádzkovatelia znášať už iba preto, že pôsobia na trhu, aby ich nemusela znášať štátna pokladnica a tým pádom všetci občania.

1.6 Kvôli vyššie uvedeným skutočnostiam by Komisia mala svoj návrh podstatne prepracovať, pretože podľa EHSV nerešpektuje plne základné práva, ani pravidlá prístupu k údajom, ich používania a výmeny.

2. **Zdôvodnenie**

2.1 *Úvod*

2.1.1 V súčasnosti existuje niekoľko právnych predpisov Spoločenstva, ktoré sa týkajú povinností poskytovateľov služieb. V tomto prípade ide o údaje spomínané v článku 1, v súvislosti s článkom 2, písm. a) smernice 95/46/EHS z 24. októbra 1995 [1] Táto smernica hovorí o všeobecných povinnostiach členských štátov s cieľom zaručiť ochranu súkromia fyzických osôb pri spracovávaní osobných údajov.

2.1.2 Smernica 2002/58/ES z 12. júla 2002 [2] tiež špecifickým spôsobom stanovuje pravidlá spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v oblasti elektronickej komunikácie; k tomuto návrhu sa výbor už svojho času vyjadril [3].

2.1.3 Princípom týchto dvoch smerníc je to, že zálohované údaje musia byť zlikvidované v momente, keď už nie je oprávnené ich ďalšie uchovávanie. Smernica 2002/58/ES zaručuje, že prevádzkovatelia verejne dostupných elektronických služieb prijmú primerané opatrenia na zachovanie bezpečnosti svojich služieb a členské štáty musia zaručiť dôvernosť elektronických komunikácií, konkrétne zakázať odpočúvanie, nahrávanie a zálohovanie inými osobami ako užívateľmi, okrem prevádzkovateľov, a to na účely fakturácie a iba na nevyhnutne potrebný čas. Prevádzkové a lokalizačné údaje môžu byť používané len anonymne a so súhlasom užívateľov služieb.

2.1.4 Článok 15 smernice 2002/58/ES umožňuje členským štátom výnimočné uchovávanie údajov, pokiaľ to bude považované za potrebné, primerané a vhodné na účely trestného stíhania. Členské štáty sa počas rozhovorov, ktoré sa konali v súvislosti so smernicou o ochrane údajov v oblasti komunikácií, neboli schopné dohodnúť na dĺžke uchovávania týchto údajov, a tak nebol dohodnutý konkrétny časový limit.

---

[1] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 23.11.1995).

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. 7.2002 týkajúca sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 31.7.2002).

[3] Stanovisko prijaté na plenárnom zasadnutí 24. a 25. januára 2001 (spravodajca: pán LAGERHOLM) (Ú. v. ES C 123,25.4.2001).

2.1.5 Európska rada 25. marca 2004 zvažovala možnosť stanoviť pravidlá uchovávania údajov, získaných prevádzkovateľmi elektronických komunikačných služieb. Výsledkom bolo, že štyri členské štáty (Francúzsko, Írsko, Veľká Británia a Švédsko) predstavili návrh z vlastnej iniciatívy v očakávaní toho, že Rada schváli rámcové rozhodnutie o uchovávaní údajov, ktoré sú spracovávané a uchovávané v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo poskytovaním údajov vo verejných komunikačných sieťach na účel prevencie, vyšetrovania, odhalenia a stíhania trestných činov a priestupkov, vrátane terorizmu.

2.1.6 Európsky parlament spomínaný návrh zamietol, pretože mal pochybnosti o právnej podstate, primeranosti ustanovení a prípadnom porušení článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd ([4]).

2.2 *Návrh Komisie*

2.2.1 Komisia predkladá návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorý sa zakladá na článku 95 Zmluvy o ES, týkajúceho sa uchovávania spracovaných údajov, ktoré vznikajú pri poskytovaní verejných služieb elektronickej komunikácie, ktorý mení a dopĺňa smernicu 2002/58/ES.

2.2.2 Ide o regulačný nástroj harmonizácie legislatív členských štátov, ktorý na účel predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania určitých trestných činov (hlavne terorizmu a organizovaného zločinu) stanovuje prevádzkovateľom verejných elektronických komunikačných služieb povinnosť uchovávania a spracovávania údajov (článok 1 ods. 1).

2.2.3 Návrh sa týka prevádzkových a lokalizačných údajov o verejných a súkromných osobách, ktoré posielajú a prijímajú spomínaný druh komunikácie. Nevzťahuje sa však na ich obsah (článok 1 ods. 2).

2.2.4 V tomto zmysle návrh od členských štátov vyžaduje, aby prijali potrebné opatrenia, aby prevádzkovatelia týchto služieb uchovávali príslušné údaje a postupovali ich národným orgánom, kompetentným v oblasti prevencie a boja proti zločinu, v súlade s cieľmi návrhu (článok 3).

2.2.5 Návrh takisto špecifikuje kategórie údajov, ktoré majú byť uchovávané, a to odosielateľa a príjemcu komunikácie, hodinu a dĺžku trvania, druh komunikácie, fyzickú lokalizáciu užívateľa, atď. (článok 4 a príloha).

2.2.6 Ďalej stanovuje, že údaje budú uchovávané jeden rok, v prípade telefonických komunikácií (prostredníctvom pevnej linky alebo mobilných telefónov) a šesť mesiacov v prípade komunikácií cez internet (článok 7).

2.2.7 Zároveň návrh stanovuje povinnosť, na žiadosť kompetentných národných orgánov, postúpiť tieto údaje uchovávané prevádzkovateľmi (článok 8) a povinnosť členských štátov poskytovať raz ročne Európskej komisii štatistické údaje o týchto dátach.

2.2.8 Na záver sa verejným orgánom členských štátov ukladá povinnosť uhradiť prevádzkovateľom komunikačných služieb všetky dodatočné náklady, ktoré im vznikli v súvislosti s uchovávaním a prenosom spomínaných údajov (článok 10).

2.3 *Všeobecné pripomienky*

2.3.1 Výbor vyjadruje svoje prekvapenie a obavy v súvislosti s predložením takéhoto legislatívneho návrhu, pretože jeho obsah je nevyvážený a obmedzuje základné práva.

2.3.2 Komisia svojim návrhom mení v súčasnosti platné národné opatrenia, týkajúce sa verejnej bezpečnosti, na „opatrenia s rovnakým účinkom“ (prekážky na vnútornom trhu telekomunikácií), ktoré by podľa článku 14 Zmluvy o ES mali byť odstránené.

2.3.3 Tento návrh bude mať rozsiahle dôsledky pre všetkých užívateľov elektronických komunikačných služieb. Tým vzniká riziko straty dôvery klientov a toho, že sa všeobecne zníži ich záujem využívať IKT a záujem o začatie využívania nových elektronických služieb. Táto strata dôvery spotrebiteľov skrýva v sebe riziko, že sa spomalí vývoj informačnej spoločnosti v dlhodobom horizonte, a bude ohrozená aj Lisabonská stratégia.

2.3.4 Je ťažké pochopiť vnímanie základných práv v tomto návrhu, hlavne práva na súkromie. Komisia uplatňuje dve rôzne kritéria pre legálnosť, používa pritom svoj vlastný test, na základe ktorého konštatuje, že návrh neporušuje základné práva.

2.3.5 Po prvé, používa článok 15 ods. 1, ktorý i keď sa nachádza v smernici 2002/58/ES, takmer doslova reprodukuje ustanovenia Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (články 4 a 12) a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv (články 9 bod 10 a 11). Tieto ustanovenia boli predmetom rozsiahlych a vyčerpávajúcich diskusií kompetentných orgánov a súdov a preto nie je vhodné, aby sa Komisia snažila interpretovať túto záležitosť *ex novo*.

2.3.6 Po druhé, spomínaný test legálnosti sa zakladá na niekoľkých ustanoveniach Charty základných ľudských práv, ktorá však napriek tomu, že sa teší širokej európskej podpore, nie je ešte v platnosti, a preto sa na ňu právnici nemôžu odvolávať ani ňou argumentovať v prípade súdnych sporov.

([4]) Európsky dohovor o ochrane základných ľudských práv a slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950.

2.3.7 Nízku úroveň spomínaného testu prehlbuje ešte skutočnosť, že Komisia zohľadňuje iba článok 7 (týkajúci sa súkromného a rodinného života) a článok 8 (ochrana osobných údajov) Charty a zabúda na ďalšie predpisy, ako sú: článok 36 (prístup k službám všeobecného záujmu), článok 38 (ochrana spotrebiteľa), článok 47 (právo na účinnú právnu pomoc) alebo článok 48 (prezumpcia neviny).

2.3.8 Komisia by mala preto pouvažovať o danej veci a konať s väčšou opatrnosťou a svedomitejšie rešpektovať základné práva, aby sa vyhla tomu, aby ústavné súdy členských krajín prehlásili v budúcnosti jej navrhované nariadenia za „protiústavné“ ([5]).

2.3.9 Čo sa týka dodržiavania princípu subsidiarity, je prekvapujúce vysvetlenie Komisie, že keďže sa do dnešného dňa Európska rada a Európsky parlament neboli schopní dohodnúť na riešení daného problému, je potrebný nadnárodný postup v rámci vnútorného trhu ako spôsobu jeho riadenia.

2.3.10 Tento spôsob uvažovania by bol logický, keby problémy bezpečnosti boli porovnateľné s inými, ktoré ovplyvňujú fungovanie vnútorného trhu (napríklad týkajúce sa výlučne obchodu, daní alebo pracovných záležitostí), keby boli určené konečné termíny na schválenie pravidiel (stanovené zakladajúcimi zmluvami alebo sekundárnou legislatívou), alebo keby nakoniec bolo možné a potrebné vytvoriť v tomto ohľade jednotný právny priestor.

2.3.11 Bezpečnosť štátu ale nie je právny nárok stanovený právom Spoločenstva, na rozdiel od otázok verejného poriadku a verejnej bezpečnosti, ktoré sú stanovené v zakladajúcich zmluvách, aby v prípade potreby zdôvodnili prijatie výnimočných ochranných opatrení členskými štátmi.

2.3.12 Zakladajúce zmluvy tiež neobsahujú jasný základ pre spôsob konania, ani dátum, ktorý by určoval bezodkladnosť konania. Ohrozenie bezpečnosti štátov nie je možné vtesnať do jedného harmonizujúceho nástroja, ktorý sa snaží riešiť rôzne situácie rovnakým (ale nie nevyhnutne spoločným) postupom.

2.3.13 Čo sa týka princípu proporcionality, je známe, že akákoľvek nariadenie, ktoré by obmedzovalo základné práva, si vyžaduje okrem záruk právnej kontroly *(ex ante* alebo *ex post)* prostredníctvom zákona aj účasť národných parlamentov. Je ťažké si predstaviť, že odstránenie niektorých „neviditeľných prekážok“ pri poskytovaní služieb elektronickej komunikácie na celom vnútornom trhu môže vyvolať celý rad zmien v národných zákonoch, ktoré zaručujú základné práva, ako aj v národných systémoch ochrany týchto práv.

2.3.14 EHSV preto pochybuje o tom, že návrh plne zodpovedá požiadavkám princípu subsidiarity a proporcionality, pretože chýbajú zdôvodnenia toho, že cieľ Spoločenstva sa dá lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva.

2.3.15 Okrem toho je prekvapujúce, že sa Komisia vo svojom návrhu odvoláva len na „potreby“ a „zákonné práva“ prevádzkovateľov komunikačných služieb a vynecháva potreby a práva užívateľov a zabúda na skutočnosť, že jednou z aktivít Spoločenstva je prispieť k *„posilneniu ochrany spotrebiteľa“* (článok 3 písm. t) Zmluvy o ES) a zaručiť *„vysoký stupeň ochrany“* a *„chrániť hospodárske záujmy [Spoločenstva]“*(článok 153 Zmluvy o ES).

2.4 *Konkrétne pripomienky*

2.4.1 Návrh sa zakladá na článku 95 ods. 1 Zmluvy o ES. V tomto zmysle sa odporúča, aby sa rovnako zvážil jeho možný dosah na pilier policajnej a súdnej spolupráce v trestnej oblasti. Obzvlášť v prípade prevádzkovateľov elektronických komunikačných služieb z tretích krajín by sa mohlo stať, že krajiny pôvodu budú vyžadovať dohody *ad hoc* s členskými štátmi, aby sa vytvorili vzájomné podmienky poskytovania služieb z dôvodu národnej bezpečnosti.

2.4.2 Zdá sa, že v navrhovanej smernici, konkrétne v článku 1, Komisia ignoruje skutočnosť, že i keď údaje patriace do jej sféry pôsobnosti sú zdanlivo „neutrálne“ (identita odosielateľov a príjemcov komunikácií, jej trvanie, fyzická lokalizácia, frekvencia, atď.), ide o údaje zasahujúce súkromný život osôb a v mnohých prípadoch môžu porušiť iné práva, ako napríklad služobné tajomstvo alebo právo na primeranú právnu pomoc.

2.4.3 Za súčasného stavu európskeho verejného poriadku, nastoleného Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a ústavných tradícií členských štátov, právo na súkromie nemá len pasívnu podobu, ale v menšej miere aj aktívnu.

2.4.4 To znamená, že jednotlivci, či už sú alebo nie sú občanmi Európskej únie, majú právo vedieť kto odpočúva ich komunikácie, prečo a ako často a tiež majú právo prístupu k akýmkoľvek verejným alebo súkromným databázam údajov, kde je tento druh aktivít ([6]).

2.4.5 Návrh ovplyvňuje základné práva, konkrétne článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a môže výrazne obmedziť občianske slobody a základné práva, a preto si výbor myslí, že tak ako výnimka potvrdzuje pravidlo, jeho obsah by sa mal obmedziť na stanovenie podmienok, ktoré by čo možno najmenej ovplyvňovali spomínané práva.

2.4.6 Kategórie údajov, ktoré treba uchovávať, sú uvedené v článku 4 a v jednej prílohe; ide o „počiatočný zoznam“, ktorý je možné revidovať za pomoci komitologického postupu. Výbor však považuje za nevhodné, aby nebolo v kompetencii Európskeho parlamentu, rozhodovať na základe základného práva o rozšírovaní kategórií údajov, ktoré treba uchovávať, a aby Komisia volila metódu uplatňovania neutrálnych technických predpisov, ktorá nezohľadňuje dosah predpisov o uchovávaní údajov, spomínaných v návrhu.

([5]) Pozri nedávne rozhodnutie nemeckého ústavného súdu, ktorý prehlásil za „protiústavný“ tzv. „eurozatykač“, ktorý je v boji proti terorizmu a medzinárodnej trestnej činnosti ešte dôležitejší než problematika, ktorou sa zaoberáme.

([6]) Rozsudky ESĽP v prípadoch: AMANN(2000), KOPP(1998), HALFORD(1997) a MALONE(1984).

2.4.7 Keďže množstvo údajov, ktorých zálohovanie je potrebné na účely vyšetrovania je príliš veľké, rozsah uchovávaných údajov by sa mal znížiť. Tento počet by mal odrážať potreby cieľa návrhu a zaručiť, aby prístup k údajom bol možný iba so súdnym povolením. Je ťažké pochopiť zámer návrhu – „zabrániť“ niektorým trestným činom – i keď uchovávanie týchto prevádzkových údajov môže byť napriek tomu užitočné pri vyšetrovaní a iných cieľoch návrhu.

2.4.8 Časový rozsah uchovávania údajov je príliš veľký, pretože Komisia nezdôvodňuje nutnosť uchovávania počas takéhoto dlhého obdobia. Výbor si myslí, že obozretne stanovené a jednotné obdobie šiestich mesiacov by bolo adekvátnym, vrátane príslušných bezpečnostných opatrení a opatrení na zachovanie dôvernosti.

2.4.9 Nie sú stanovené pravidlá, ktoré by zabránili eventuálnemu prístupu prevádzkovateľov služieb a iných zainteresovaných osôb k zálohovaným údajom, a preto treba zabezpečiť, aby akýkoľvek prístup k spomínaným údajom bol možný iba vo výnimočných prípadoch a pod súdnym dohľadom. Návrh bohužiaľ neurčuje spôsob, akým budú uchovávané údaje chránené počas stanoveného obdobia.

2.4.10 Odkaz v návrhu na „kompetentné národné orgány“ je príliš všeobecný a treba vyslovene uviesť, že uchovávané údaje bude možné postúpiť iba tým orgánom, ktoré zaručia kvalitu, dôveryhodnosť a bezpečnosť zaobchádzania s obdržanými údajmi. Výbor sa domnieva, že v návrhu je niekoľko častí, ako napríklad tento prípad, ktoré si vyžadujú lepšiu definíciu, aby sa predišlo možnosti rozdielnej interpretácie.

2.4.11 Je prekvapujúce, že návrh v článku 10 upravuje tzv. „dodatočné náklady“, ktoré vzniknú prevádzkovateľom pri plnení svojej povinnosti uchovávania a postupovania údajov a ktoré by podľa Komisie mali byť hradené zo štátnej pokladnice, pretože podľa odôvodnenia (13) návrhu „prínos v rámci verejnej bezpečnosti má vplyv na spoločnosť vo všeobecnosti“.

2.4.12 V tejto veci výbor vôbec nesúhlasí s Komisiou a myslí si, že takéto tvrdenie je prinajmenšom nepresné, pretože každý členský štát si slobodne stanovuje množstvo a spôsob náhrady týchto nákladov, pričom vychádza z vlastných kritérií, podľa okolností a potrieb bezpečnosti svojej spoločnosti, i keď – ako Komisia uznáva (odôvodnenie (5)) – mnohé členské štáty nemajú uzákonenú príslušnú legislatívu.

2.4.13 Kritériá Komisie vedú k nasledujúcim otázkam:

— Nevyplývajú pre prevádzkovateľov týchto služieb výhody z bezpečnosti a sociálnej stability garantovanej v členských štátoch?

— Nevyplývajú pre týchto prevádzkovateľov výhody z právnej istoty právneho štátu?

— Nevyplývajú pre prevádzkovateľov výhody z prístupu na jednotný trh, kde môžu realizovať svoje obchodné aktivity vďaka svedomitej práci verejných orgánov členských štátov a nielen vďaka aktivitám Komisie?

2.4.14 Kvôli týmto dôvodom, a ak bude navrhovaná smernica úspešná, by mali tieto dodatočné náklady byť chápané ako záťaž pre prevádzkovateľom jednoducho za to, že pôsobia na trhu, a nemala by ich znášať štátna pokladnica a teda všetci občania. Výbor si myslí, že spomínaný návrh preplatenia dodatočných nákladov nie je prípustný a mal by byť zrušený.

2.4.15 Zo všetkých uvedených dôvodov vyplýva, že Komisia – ako „strážkyňa zmlúv“ a ich základných princípov, ako stanovujú články 6 ods. 1 ([7]) a 6 ods. 2 ([8]) Zmluvy o EÚ – by mala podstatne prepracovať svoj návrh, pretože podľa EHSV nerešpektuje základné práva ani pravidlá prístupu, používania a výmeny údajov.

V Bruseli 19. januára 2006

Predsedníčka

Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru

Anne-Marie SIGMUND

([7]) Článok 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii: „Únia je založená na princípoch slobody, demokracie, rešpektovania ľudských práv, základných slobôd a právneho štátu, teda princípoch, ktoré sú spoločné pre všetky členské štáty“.

([8]) Článok 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii: „Únia rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré vyplývajú zo spoločných ústavných tradícií členských štátov, ako všeobecných princípov práva Spoločenstva“.

PRÍLOHA

k stanovisku Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru

Nasledujúce pozmeňovacie návrhy, ktoré podporila viac ako jedna štvrtina hlasujúcich, boli v priebehu diskusie zamietnuté:

Bod 1.5

Vynechať.

~~*„Dodatočné náklady, ktoré vzniknú prevádzkovateľom v súvislosti s uchovávaním a prenosom údajov, o ktorých sa hovorí v návrhu, treba chápať ako záťaž, ktorú by mali prevádzkovatelia znášať už iba preto, že pôsobia na trhu, aby ich nemusela znášať štátna pokladnica a tým pádom všetci občania.“*~~

Zdôvodnenie

Vyplýva zo znenia textu.

Bod 2.4.11

Upraviť nasledovne:

„~~Je prekvapujúce, že n~~ Návrh v článku 10 upravuje tzv. ‚dodatočné náklady', ktoré vzniknú prevádzkovateľom pri plnení svojej povinnosti uchovávania a postupovania údajov. ~~a ktoré by podľa~~ Komisie a navrhuje, že tieto náklady by mali byť hradené zo štátnej pokladnice, pretože podľa odôvodnenia (13) návrhu ‚prínos v rámci verejnej bezpečnosti má vplyv na spoločnosť vo všeobecnosti'.“

Zdôvodnenie

Vyplýva zo znenia textu.

Bod 2.4.12

Nahradiť text nasledovne:

~~V tejto veci výbor vôbec nesúhlasí s Komisiou a myslí si, že takéto tvrdenie je prinajmenšom nepresné, pretože každý členský štát si slobodne stanovuje množstvo a spôsob náhrady týchto nákladov, pričom vychádza z vlastných kritérií, podľa okolností a potrieb bezpečnosti svojej spoločnosti, i keď – ako Komisia uznáva (Zdôvodnenie 5) – mnohé členské štáty nemajú uzákonenú príslušnú legislatívu.~~

„Návrh vyústi do zaťaženia priemyslu vysokými nákladmi. V súčasnosti spoločnosti vytvárajú, spracúvajú a uchovávajú dáta pre účtovné, obchodné a iné legitímne účely. Dodatočné požiadavky (ďalšie typy dát, dlhšie obdobia uchovávania) by vytvorili náklady navyše, ktoré by bolo potrebné kryť. Keďže bezpečnosť je jednoznačne záležitosťou štátu – a musí byť financovaná štátom – členské štáty by mali znášať náklady za uchovávanie dát takým spôsobom, že ich vykompenzujú výpočtovým firmám.“

Zdôvodnenie

Vyplýva zo znenia textu.

Bod 2.4.13

Nahradiť text takto:

~~„1.1.1. Kritériá Komisie vedú k nasledujúcim otázkam:~~

— ~~nevyplývajú pre prevádzkovateľov týchto služieb výhody z bezpečnosti a sociálnej stability garantovanej v členských štátoch?~~

— ~~nevyplývajú pre týchto prevádzkovateľov výhody z právnej istoty právneho štátu?~~

— ~~nevyplývajú pre prevádzkovateľov výhody z prístupu na jednotný trh, kde môžu realizovať svoje obchodné aktivity vďaka svedomitej práci verejných orgánov členských štátov a nielen vďaka aktivitám Komisie?“~~

„Dôvodom pre návrh je skutočnosť, že Európa potrebuje harmonizovaný prístup k uchovávaniu údajov ako opatrenie proti kriminalite a terorizmu. Ak niektoré európske krajiny uhradia náklady na boj proti kriminalite, zatiaľ čo iné krajiny sa rozhodnú preniesť túto dosť vysokú finančnú záťaž na prevádzkovateľov, na európskom telekomunikačnom trhu sa potom čoskoro prejavia závažné deformácie hospodárskej súťaže. Výbor preto v tomto bode v plnej miere podporuje Komisiu."

Zdôvodnenie

Vyplýva zo samotného znenia.

Bod 2.4.14

Zrušiť bod:

~~„Kvôli vyššie uvedeným dôvodom a aby bola navrhovaná smernica úspešná by mali tieto dodatočné náklady byť chápané ako záťaž pre prevádzkovateľom jednoducho za to, že pôsobia na trhu, a nemala by tieto náklady znášať štátna pokladnica a teda všetci občania. Výbor si myslí, že spomínaný návrh preplatenia dodatočných nákladov nie je prípustný a mal by byť zrušený."~~

Zdôvodnenie

Vyplýva zo samotného návrhu.

Výsledky hlasovania (o pozmeňovacích návrhoch)

Hlasy za: 53

Hlasy proti: 54

Hlasovania sa zdržali: 15